
Orzecznictwo Sądu Najwyższego

Palestra 18/2(194), 107-109

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

B.**Z prac Prezydium NRA****1.****Uzupełnienie planu pracy NRA i Prezydium NRA w 1974 r.**

Prezydium NRA na posiedzeniu w dniu 29 listopada 1973 r. ustaliło — w wykonaniu uchwał plenarnego posiedzenia NRA z dn. 10 i 11 listopada 1973 r. — uzupełniający plan pracy NRA i Prezydium NRA w 1974 r. Przewiduje się m. in. włączenie do porządku obrad posiedzeń plenarnych NRA zagadnień socjalno-bytowych adwokatury oraz sprawę poziomu świadczenia pomocy prawnej przez członków adwokatury.

2.**Udzielenie zezwoleń na prowadzenie spraw cudzoziemców dewizowych**

Na wniospek właściwych Rad Adwokackich Prezydium NRA uchwałą z dnia 29 listopada 1973 r. udzieliło zezwolenia na prowadzenie spraw cudzoziemców dewizowych adw. Witoldowi Kamińskiemu, członkowi ZA Nr 1 w Kaliszu, oraz adw. Przemysławowi Kłosiewiczowi, członkowi ZA Nr 12 w Warszawie.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO**1.****POSTANOWIENIE Z DNIA 30 STYCZNIA 1973 R.****(I CZ 163/72) ***

Według art. 141 § 3 k.p.c., jeśli jest kilku pełnomocników jednej strony, sąd doręcza pismo tylko jednemu z nich. Na tle powołane-

go przepisu wybór pełnomocnika, któremu doręczenie ma nastąpić, należy do sądu lub przewodniczącego.

* Przedruk tezy opublikowanej w OSNCP z 1973 r. nr 11, poz. 202.

2.

POSTANOWIENIE Z DNIA 12 STYCZNIA 1973 R.
(I CZ 157/72) *

Prawidłowość doręczenia zarządzenia sądu nie wyłącza wykazania, że uchybienie terminu wykonania zarządzenia nastąpiło bez winy adresata, w szczególności — z przyczyn leżących po stronie osób, do których rąk doręczenie nastąpiło zgodnie z przepisami k.p.c.

Dotyczy to także doręczenia zarządzenia sądu dorosłemu demownikowi adresata (art. 138 k.p.c.), jeżeli nie doręczył on pisma adresatowi lub uniemożliwił adresatowi zapoznanie się z treścią tego pisma.

* Przedruk tezy opublikowanej w OSNCP z 1973 r. nr 12, poz. 215.

3.

POSTANOWIENIE Z DNIA 26 CZERWCA 1973 R.
(V KRN 163/73) *

Obronca oskarżonego nie może bez zgody oskarżonego cofnąć środka odwoławczego złożonego na korzyść oskarżonego. Zgoda na cofnięcie przez obrońcę środka odwo-

ławczego wniesionego na korzyść oskarżonego powinna być wykazana jego nie budzącym wątpliwości oświadczeniem woli.

* Przedruk tezy zamieszczonej w OSNKW z 1973 r. nr 12, poz. 169.

4.

ORZECZENIE Z DNIA 11 LIPCA 1973 R.
(I PR 180/73) *

Kierowcy pojazdu mechanicznego (lub jego rodzinie), który wskutek swego stanu nietrzeźwości, spowodowanego spożyciem alkoholu, uległ wypadkowi i doznał szkody, nie przysługuje roszczenie odszkodowawcze przeciwko innym osobom z tego tytułu, że wspólnie z nim spożywały alkohol bądź nie przeciwdziałały przy jego spożywaniu przez poszkodowa-

nego. Takie bowiem zachowanie się tych osób, jakkolwiek naganne, nie zwalnia kierowcy od przestrzegania przez niego podstawowego obowiązku, jakim jest obowiązek trzeźwości, i nie stanowi źródła jego roszczeń odszkodowawczych dochodzonych w związku ze szkodą wywołaną wyłącznie uchybieniem przez niego temu obowiązkowi.

* Przedruk tezy zamieszczonej w „Informacji Prawniczej” ZPP z. 4—5 (76—77), z 1973 r., Dział I a), poz. 3.

5

**UCHWAŁA Z DNIA 20 GRUDNIA 1972 R.
(III CZP 80/72) ***

Paragraf 4 ust. 2 pkt 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 24 kwietnia 1968 r. zarówno w brzmieniu pierwotnym (Dz.U. Nr 15, poz. 89), jak i w brzmieniu § 1 pkt 2 rozp. Rady Ministrów z dnia 20 kwietnia 1971 r. (Dz.U. Nr 11, poz. 108) nie wyłącza odpowiedzialności Państwowego Zakładu Ubezpieczeń z tytułu wypadku komunikacyjnego wobec poszkodowanego

pracownika, któremu przysługują świadczenia na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadku przy pracy (Dz.U. Nr 3, poz. 8), gdy wypadek został spowodowany przez pojazd nie będący w posiadaniu lub dyspozycji zakładu pracy, który zatrudnia poszkodowanego pracownika.

* Teza uchwały zamieszczonej w OSPiKA z 1973 r. z. 10; głosę do tej uchwały opracował A. Rembieliński.

**ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI
DYSCYPLINARNEJ**

**ORZECZENIE
WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ**

z dnia 16 września 1972 r.

(WKD 39/72)

Przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego przez wojewódzką komisję dyscyplinarną mimo braku dowodu zawiadomienia pokrzywdzonej o rozprawie, na której zapadło orzeczenie, stanowi jaskrawe naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności § 8 i § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim, ponieważ uniemożliwia pokrzywdzonej realizację jej uprawnień jako strony oraz utrud-

nia wszechstronne wyświetlenie sprawy i dlatego powoduje ono konieczność uchylecia wydanego w takich warunkach orzeczenia.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna po rozpoznaniu w dniu 16 września 1972 r. sprawy adw. AB, obwinionego z art. 93 ustawy o ustroju adwokatury w związku z § 16 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu, z powodu odwołania pokrzywdzonej CD od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X. z dnia 8 kwietnia 1972 r. KD 7/72: